

gør mig det umuligt at stemme for det, og jeg ser da ikke anden Udvej tilbage end den at sige: „Stemmer ikke“. Det er det Vidnesbyrd, jeg mener, det er rettest i dette Øjeblik at aflægge aabent og ærligt, og derefter retter jeg mig ved min Afstemning.

D. Hansen: Jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for Ringløbing Amts Lste Valgfreds (S. C. Christensen) i de Betragtninger, han gjorde gældende angaaende Finanslovens Indhold, og særlig beklager jeg meget, at vi her staa lige over for en Finansloov, hvor Bevillingerne til Militærvesenet ere højere end nogen Sinde tidligere. Mindretallet har derfor ogsaa som bekendt ved anden Behandling gjort Forsøg paa at faa disse Bevillinger betydeligt nedsatte, men Flertallet vilde det anderledes. Flertallet har derfor baade Vren og, lad mig tilføje, Stammen for denne Finansloov. Det bliver derefter, forekommer det mig, et underordnet Spørgsmaal, hvorledes Mindretallet vil stemme nu ved Finanslovens endelige Vedtagelse. Resultatet bliver nemlig det samme. Enten Mindretallet stemmer for Lovens endelige Vedtagelse, eller, som det ærede Medlem for Ringløbing anbefalede, undlader at stemme, saa bliver Resultatet, at vi faa en Finansloov, saaledes som Flertallet, til Dels efter Ordre fra det andet Ting, har ladet den imod Mindretallets Protest. Naar jeg derfor anbefaler at stemme for Lovens endelige Vedtagelse, saa ligger der ikke deri, at mine nærmeste Meningsfæller og jeg staa i Modsetning til andre Medlemmer af Oppositionen her i Tinget, at vi have et andet Syn end de paa Lovens Indhold. Vort Ja betyder ikke, at vi ere tilfredse med denne Finanslovs Indhold, men det betyder kun dette, at vi, efter at vi ere overstemte af Flertallet, høje os for Flertallets Magt og lade Finansloven gaa over til det andet Ting uden Protest. For øvrigt er det en Selvfølge, at vi ikke ved denne Afstemning føle os bundne i Fremtiden til de enkelte Bevillinger. Vi forbeholde os al mulig Frihed i saa Henseende.

Ordføreren (H. Holm): Jeg skal ikke forlænge Debatten ret længe og navnlig ikke indlade mig paa at optage en Forhandling om alle de Enkeltheder, som vi nu have

drøftet ved den specielle Debat om de enkelte Budgetter, og endnu mindre skal jeg ved tredje Behandling tage de Spørgsmaal op, som bleve gennemdebatterede ved anden Behandling, blandt andet Spørgsmaalet om Militærudgifterne paa denne Finansloov. Jeg tror, at denne Sag er uddebatteret, og jeg tror, at det vil vise sig, at de Herrer ikke skulle faa nogen Glæde af de Betragtninger, de nu stille op. De holde aldeles ikke still. Men som sagt, de Sager ere uddebatterede i den tidligere Forhandling. Jeg skal blot lige over for de Udtalelser, der ere komne fra det ærede Medlem fra Ringløbing og fra den ærede sidste Taler, om at vi her paa Finansloven havde ladet os true til at gaa ind paa Landstingets Duster, sige, at det er en Misforstaaelse. Vi have ved Behandlingen ganske vist taget et Hensyn til Landstinget, og det er det Hensyn, at vi paa Punkter, hvor vi kendte Landstingets Stilling fra tidligere Forhandlinger, og vidste, at det var bestemt imod en eller anden af de fri Bevillinger, som vi kunde ønske at opstille, have undladt at opstille dem paa Finansloven og sende dem til Landstinget, fordi vi vare paa det rene med, at Folketinget ikke styrker sin Stilling ved at stille Krav, som det ikke er sikkert paa at kunne gennemføre. De Punkter, hvor vi kræve noget nyt, hvor vi kræve Bevillinger til et eller andet Formaal, som interesserer os, ere jo af den Natur, at naar Landstinget sætter sit Nej derimod, vil det ikke være muligt for Folketinget at tvinge dem igennem, lige saa lidt som det forhaabentlig i Fremtiden vil være muligt for Landstinget at tvinge sine Duster igennem i Modsetning til Folketingets Nej.

Vi have jo for nylig afsluttet en Kamp, som netop stod om dette Spørgsmaal, hvor man fra Landstingets Side søgte og fik Held til at gennemføre en Del af sine Duster mod Folketingets Nej. Vi hævdede fra vor Side, at det ene Ting ikke maatte gennemføre sine Duster mod det andet Tings Nej. Men have vi hævdet det under tidligere Kampe, maa vi fremdeles hævde det nu baade over for Landstinget og Folketinget. Jeg tror, som sagt, ikke, at vi vilde have kunnet styrke Folketingets Stilling ved at stille Forslag, som vi ikke vare sikre paa at kunne gennemføre. Nu siger det ærede Medlem fra Ringløbing, at han synes, Finansloven burde